

TW- Nytt

«Conservare – Illuminare – Inspirare»

«Bevare – Belyse – Inspirere»

KOMMUNIKASJONSBÆRER

FOR ODD FELLOW LOGE NR. 22 – THOMAS WILDEY

PÅSKENUMMER
NR. 1 – 2005

Liste over embedsmenn i perioden 2003 - 2005:

Storrepresentant

Svein Terje Hermansen

Eks Overmestere

Kåre Granli, Arne Oddevald, Kjell Weum Eriksen, Arnfin Evjen,
Bjørn Schau, Oddvar L. Follestad, Svein Solberg, Bjørn Grødtlien,
Svein Terje Hermansen, Knut Borgen, Jan Erik Arnesen, Ivar T. Schmidt,
Erling Nordsjø

Valgte embedsmenn 2003 - 2005:

Overmester.....	Dag Thorkildsen
Undermester ..	Bjørn-Eirik Kirkeberg
Sekretær	Roar Mathiesen
Skattmester	Kjell Arne Bjerkland
Kasserer	Magnar Naas

Utnevnte embedsmenn 2003 - 2005:

Ceremonimester	Jørn Mood
Kapellan	Arne Johannes Aune
Inspektør	Arvid Heier Larssen
Inspektørassistent	Fridtjov Huseby
Indre vakt	Simen Levinsky
Ytre vakt	Erik Kolsrud Aas
Arkivar	Rolf Jansen
Musikkansvarlig	Svein Arild Stokland
OM Høyre assistent	Thomas Teichmann
OM Venstre assistent	Per Runfors
UM Høyre assistent	Hans Petter Jahr
UM Venstre assistent	Steinar Lyngroth
CM Høyre assistent	Henry Jarle Lund
CM Venstre assistent	Bjørn Jahr

TW-Nyttredaksjonen takker for denne gang og
benytter samtidig anledningen til å ønske
alle Brødrene og deres familier en
Riktig god påske

TW-Nytt

KOMMUNIKASJONSBÆRER FOR
ODD FELLOW LOGE
NR. 22 - THOMAS WILDEY

PÅSKENUMMER – NR. 1 - 2005

Innhold

Leder	4
OM-spalte	5
UM-spalte	7
Sekretærhjørnet	9
Ordnes budord	10
Avgangsundersøkelse	12
Vår tilmålte tid	15
En verdig 40 års veteran	16
Årets nyttårsball	17
En pioner i oljebransjen	19
Gjesteskribent Egil Nord	23
En konfekteske til besvær	26
Ungdomsarbeid	32
Møteprogram for våren	34
Bilder fra Fredericia	35

I redaksjonen

Redaktør:

Knut Borgen

Layout :

Svein Arild Stokland

Redaksjonsmedarbeider:

Arnfin Evjen, Oddvar

Follestad og Jørn Mood

E-mail adressen til TW-

NYTT:

knutbo@c2i.net

svein.stokland@nokab.no

Redaksjonen avsluttet den

10. mars 2005

OBS!

Inserter står for
innsenders egne meninger
uten at redaksjonen tar
stilling til innholdet

Leder

Denne utgaven av TW-NYTT har stoff, som forhåpentligvis kan pirre interessen hos de fleste av våre lesere. For en avis som TW-Nytt er det viktig at alle brødrene finner noe stoff en liker.

Redaksjonen søker etter beste evne å tilfredsstille så mange som mulig av våre lesere, men for å være sikker på at vi er på rett vei, med valg av type stoff, ønsker vi å få en tilbakemelding fra våre lesere. Det ville være synd om det stoff vi presentere ikke er slik leserne ønsker. Send oss en melding enten via e-mail eller på den måten som passer deg best, med kommentarer, både ris og ros.

Det kan jo være at du syntes vi har for lite logestoff og annet etisk stoff, eller at det er for mye "av det lette stoffet." TW-Nytt er en avis for logens brødre og det er derfor viktig at innholdet blir slik de fleste ønsker.

Siden sist har vi hatt både nyttårsball og informasjonsmøte. Det ene "blått til lyst", men likevel viktig, det andre av stor betydning for logens fremtid.

Det som kjennetegnet begge, var at fremmøtet ikke var det beste. Nyttårsball kan vi trolig arrangere hvert annet år, men

informasjonsmøtet bør vi ha minst en gang pr. år og da er det viktig at brødrene støtter opp om slike arrangement, ved å møte frem. Hvis ikke, bør vi etter min mening vurdere å avvikle Nyttårsballet, og det kan heller ikke være særlig inspirerende å holde et foredrag om vår Orden for "tom sal."!

Den 29. mars skal Thomas Wildey ha sin årlige Sosialaften, hvor grunnlaget for Sosialnevndens aktiviteter legges. Thomas Wildey's Sosialnevnd har så lenge jeg kan huske, hatt en stor økonomisk frihet til å kunne hjelpe, der hvor det trengs.

Bruker vi så våre midler til slike formål på en riktig måte?

Her er det sikkert mange meninger og logen har gjennom tidene støttet mange gode formål.

Etter min oppfatning bør logen arbeide mer med å finne "nye" prosjekter, og brødrene kan også engasjere seg i dette arbeidet, selv om de ikke er medlem av Sosialnevnden - kom med forslag,

nevnden er sikkert glad for innspill. Vi bør kanskje ikke bruke alle midler kun på ”en god sak”.

I vårt nærområde, Osloområdet, som vi etter min mening bør holde oss til, finnes det sikker mange, både enkeltpersoner og organisasjoner, som har behov for en håndsrekning.

Som eksempel vil jeg nevne skolebarn som ikke kan være med på en skidag eller en skøytedag

med klassen, fordi de mangler utstyr eller penger, slik at familien kan gå til innkjøp av dette.

Et eksempel på saker hvor logen kanskje kan engasjere seg. Vi leser nesten daglig i avisene om lignende saker. Skolene og Frelsesarmeen kan sikkert formidle gavene.

kb

OM-spalte

Kjære brødre!

Vi er nå godt i gang med vårterminen og er fortsatt meget tilfreds med fremmøtet. Videre ser vi lyst på fremtiden når det gjelder rekruttering. Det er lenge siden vi hadde så mange interesserte besøkende som vi hadde på høstens informasjonsaften. Noen av disse har vi mottatt søknadsskjema fra, men det er fortsatt noen vi ikke har hørt noe fra. Stå på kjære brødre, vi skulle gjerne sett enda flere utfylte skjemaer.

For en tid tilbake hadde vi en post på logemøtet som het ”frimodige ytringer”. Dessverre måtte denne posten gå ut, grunnet et altfor tidkrevende program denne aftenen. På et senere møte åpnet jeg for temaet igjen og fikk respons fra flere embedsmenn og brødre med

for logen meget viktige spørsmål, der noen temaene var:

- Påminnelse fra Privatnevnden om at de som ikke skal spise, melder dette fra ved registreringen og at kaffe etter brodermåltidet betales ved

bordet. Vi forsøker å holde prisene så lave som mulig og dette er i denne forbindelse meget sentralt.

- Anmodning fra CM om at embedsmenn som ikke kan møte, i utgangspunktet søker å skaffe en stedfortreder selv og at de i hvert fall sørger for at logen blir varslet.
- Anmodning fra en bror om at vi bruker Etisk Post mer enn det vi gjør.
- Anmodning fra en bror om å vurdere bruk av hvite vanter ved galla for embedsmenn.

Spørsmål som disse er viktig å få frem, så vel for embedskollegiet som for den enkelte bror. Selv om vi sørger for at posten ”frimodige ytringer” blir en fast post i terminen, er det viktig at brødrene gir embedskollegiet impulser om hva som kan gjøres bedre og hva som er bra. Det kan som nevnt skje i logemøtet, det kan skje ved innlegg i TW-Nytt og det kan skje ved direkte henvendelse til OM og embedskollegiet. Poenget er at problemer, forslag og synspunkter kommer på bordet. Vi ønsker en åpen dialog der brødrene kan

påvirke arbeidet i logen og være med å skape et rikere logeliv. Vi har et godt miljø i vår loge. For å bevare det, er åpenhet nøkkelordet. Kritiske kommentarer er verdifulle når de fremsettes i den hensikt å gjøre ting bedre. Rosende kommentarer er viktige for å vite om noe er bra og bør bygges videre på. Når det gjelder ritualer, etiketter og lovverk er disse heller ikke uforanderlige eller på noen måte noe som det ikke kan stilles spørsmål ved. Vi har valgt vår representant som forbindelseslinje til Storlogen, nemlig vår Storrepresentant. Som OM har jeg stilt mange spørsmål til ham og har alltid fått respons, selv om ikke alle innspill har blitt ført videre. Poenget er at Odd Fellow Ordenen er en helhetlig organisasjon, der alle arbeider mot det samme mål og har muligheter til å forbedre måten vi gjør det på. Det er en vesentlig forskjell på å sitte i baksetet og å ha en hånd på rattet. Selv om man sitter i baksetet, er det likevel mulig å ha et lite grep om rattet. Det aller dummeste er å sitte i baksetet og kun hviske med sidemannen for ikke å forstyrre sjåføren.

Dag Thorkildsen
Overmester

UM-spalte

Til beste for Logen og ordenen" - en etisk oppfordring i en morgenstund!

**Kjære brødre,
Dette skulle vært en soloppgangshistorie med vårtoner i seg, men det får vente til neste utgave. De siste dagers sprengkulde har gjort at syrinbusken utenfor vinduet mitt har pakket knappene godt inn enda noen dager. Og mitt kjære prydepletre står der like rakt og vakkert og har ikke lyst til å lure meg mer. - 25 kalde grader ser ikke ut til å gi det beste grunnlaget for en frodig spire.**

Tankene en tidlig søndag morgen går like fullt til logen og ikke minst begrepet vi hører hver eneste tirsdag; "til beste for logen og ordenen i denne grad".

Hva tenker brødrene om denne betegnelsen og hvor flinke er vi til å gi vårt bidrag til beste for Logen og ordenen?

Og ikke minst dette viktige: Hvor flinke er vi til å tenke hva som tjener loge nr. 22 Thomas Wildey best, det vil si hvor flinke vi egentlig er til å sette egeninteresser i bakgrunnen og bare tenke på logens beste?

Det er blitt en tradisjon å hilse fra andre brødre under denne post. Dette er en viktig og god tradisjon

som vi skal og må opprettholde, ikke minst for å styrke samholdet mellom logens medlemmer. men jeg har ofte gjort meg tanken at 85 medlemmer også må ha andre bidrag til beste for Logen som kan styrke samholdet.

Jeg vil derfor oppfordre til små og korte innlegg fra alle brødre; dog ikke 85 innlegg hver tirsdag aften. For ikke lenge siden hadde en av de yngre brødrene et ønske om å vekke "Etisk post" til live igjen. La oss selv ta dette ansvaret kjære brødre. Vi trenger da ikke ferdigskrevne epistler til å lære oss dette?

Mine beste erindringer fra logen er basert på brødrenes egne

frie tanker og egne formuleringer. Kan vi ikke derfor lage vår egen "Etisk post" og bidra selv med våre tanker og ideer uten at dette nødvendigvis skal være ned-skrevet fra før?

Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at vi vil få en enda mer levende loge dersom vi selv lager våre etiske poster og på denne måten selv gir våre bidrag til beste for logen.

Kreativ nytenkning er et moteord og mange bedrifter har dette sentralt i sitt verdigrunnlag, men begår den kardinalfeilen og kjøpe de nytenkende tjenestene fra eksterne leverandører uten å benytte den egne kompetansen. Således er det enklere å kjøpe seg ut av arbeidet isteden for å bruke

tid og ressurser på å styrke og mobilisere den egne kompetansen.

I loge nr. 22 Thomas Wildey har vi 85 positive sosialarbeidere, 85 støttespillere med flotte egenproduserte formuleringer som kan gi nytenkende bidrag til beste for Logen gjennom hele året. Når du leser dette, har vi hatt Yngre Brødres aften der vi forsøkte en liten vri under "Til beste for Logen". Hva synes du om dette? Vil du selv gi ditt bidrag en gang?

Konklusjon: La oss alle bidra til å levendegjøre til beste for logen og ordenen. La oss i stor grad selv produsere vår etiske post og fremlegge denne for brødrene. Vi er unike og må bruke våre unike egenskaper til å skape samspill og harmoni sammen. Dette kan vi!

Bjørn Eirik Kirkeberg

Sekretærhjørnet

Kjære brødre!

Skal Logens medlemsfortegnelse være så riktig som mulig, oppfordre jeg brødrene til å melde fra om adresseforandringer, nye telefon nummer og e-post adresse etc.

*Har du forandring kan du sende det på mail:
roar.mathiesen@boschrexroth.no*

Her er det noen gratulasjoner og oppdateringer som brødrene bør merke seg.

Vi gratulerer

Svend Erik Dehli som fyller 65 år
den 09.03.2005

Oddvar Lied Follestad som fyller
85 den 24.03.2005

Erik Kolsrud Aas som fyller 50 år
29.03.2005

Ny bror

Henrik Norland
Fagerborggt. 54A 0360 Oslo
Telefoner A:22386700
P:22603909
M:95985737

e-mail adresse

henrikk.norland@glave.no

Døde brødre

Kaare Loretzen døde den
22.02.2005 90 år

Veteran Juveler

25 års Veteran Juvel ble tildelt
Kaare Werner Holm den
22.03.2005

40 års Veteran Juvel ble tildelt
Gunnar Strøm den 14.12.2004

40 års Veteran Juvel ble tildelt
Arnfin Evjen den 18.01.2005

Noen adresse forandringer

Kåre Einar Granli
Folke Bernadottesvei 43 0862 Oslo
leilighet nr. A2

Nye Patriarker i Leir nr. 12 Akershus

Per Runfors
Gunnar Strøm
Oddbjørn Østby

Noen andre oppdateringer

E-mail adresser

Gunnar Strøm

gunstrom@broadpark.no

Erik Kolsrud Aas

e.k.aas@online.no

Kjell Myhre kjellmy@start.no

Telefon nummer

Knut Borgen A:24005265

Erling Bull M:45075641

Ivar T. Schmidt P:22221500

Arnfin Evjen er blitt pensjonist og har ikke arbeidstelefon og e-mail adresse for tiden.

Endringer i det oppsatte møteprogrammet

Det blir innsatt en 25 års Veteran Juvel den 25.05.2005.

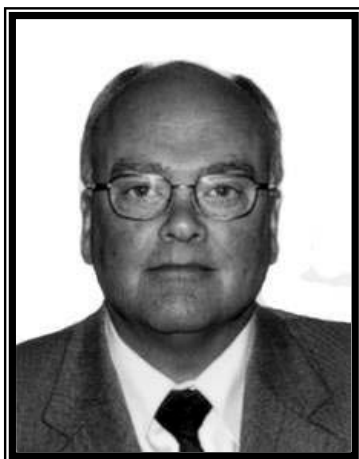
Husk derfor Galla den kvelden.

Vi nærmer oss avslutningen på denne terminen og jeg vil derfor minne alle formenn for nemndene om å oppdatere sine protokoller.

For øvrig viser jeg til hjemmesiden og ønsker brødrene en riktig God Påske

Med broderlig hilsen i
V.K og S
Roar Mathiesen
Sekretær

Ordenens budord i dagens samfunn.

Det er vel ingen bror som vil være uenig med meg når jeg påstår at samfunnsforholdene har endret seg sterk siden våre budord ble fastlagt som grunnlaget for vårt ordensarbeid. Det kan derfor være betimelig å reise spørsmålet om de fortsatt er meningsfulle i vår tid eller om det er behov for å tilpasse budene til forholdene i dagens samfunn. Personlig mener jeg at de er like betydningsfulle i dag som da de ble fastlagt, og vil søke å begrunne det i det følgende.

Den befaling som Thomas Wildey tok opp som ledende tanke da den første logen ble stiftet i Baltimore 26.april 1819 var som kjent ” Vi befaler Eder å besøke de syke,

hjelpe de trengende, begrave de døde og oppdra de foreldreløse”.

Disse budord har en historisk forankring i en tid da man ikke hadde noe sosialt sikkerhetsnett og

de ble uten tvil vesentlige grunnpilarer for det ordensarbeid man da ønsket å utføre. Men selv om vi i dag lever i 2005, må det kunne konstateres at til tross for offentlige omsorgsapparater og økonomiske støtteordninger så kan dette ikke erstatte eller tilfredsstillende det dypeste menneskelige behov for fellesskap, trøst og medmenneskelighet som springer ut av de gamle budordene. Spesielt når sorg, sykdom og isolasjon gjør livet vanskelig å leve.

Budet om å besøke de syke har i vår Orden ført til en "organisert" besøkstjeneste som fungerer innad i logen bygget på brødre som følger opp de som er borte fra våre logemøter for kortere eller lengre tid. Når brødre fra denne nemnd hilser fra syke brødre er det budordet omsatt i praksis.

Å hjelpe de trengende er en mer utadrettet virksomhet som oftest gjøres i regi av Storlogen, det er her nok å henvise til den siste landsaken. Men også den enkelte ordensenhet vil gjennom sosialnevndens aktive utadvendte arbeid følge dette budord.

Å begrave de døde betyr ikke bare å møte opp i begravelsen. Det betyr også omtanke for de pårørende og medfølelse og hjelp hvis det er ønskelig. Betydning av dette budord er ikke blitt mindre i løpet av de nesten 200 år som er

gått siden de ble fastsatt. Både logens embedsmenn og den enkelte bror har klare forpliktelser når en slik situasjon oppstår.

Å oppdra de foreldreløse hadde nok i tidligere tider en annen funksjon enn i dag. Men også i dagens samfunn er det behov, på forskjellig vis, å yte hjelp til vanskeligstilte barn uten den nære familie eller som er kommet i dårlige omgivelser eller de er ressurssvake. Igjen er det nok å henlede oppmerksomheten på SOS-barnebyer, så ser vi det siste budord i full virksomhet.

Som jeg innledet med så kan det reises spørsmål om vi opprettholder budordene kun på grunn av vår hang til tradisjoner og at innholdet i våre ritualene ikke skal endres. Men jeg tør påstå at i dagens mekaniske og oppjagede samfunn så trenger svært mange medmennesker omsorg og vennlighet i tillegg til de ytelser som er lovebestemt fastsatt skal komme den enkelte tilgode hvis visse situasjoner inntreffer. Både på den indre og den ytre plan har våre ordensenheter og medlemmene fortsatt store oppgaver å ivareta, og våre gamle budord er like betydningsfull som leveregler i dag, hvilket igjen vil si at vi er "pålagt" å være aktive og oppsøke de som har behov for trøst, oppmuntring og støtte. AE

Avgangundersøkelse utført av Storlogen i perioden 1/1 til 30/6 2004

Som jeg skrev i julenummeret av TW-nytt så ville jeg komme tilbake med en mer utfyllende artikkel om ovennevnte tema, idet resultatet av undersøkelsen sikkert også vil interessere brødrene.

Undersøkelsen baserer seg på et utvalg av medlemmer som har gått til det skritt å melde seg ut av logen i henholdsvis 2003 og 2004, og er foretatt av et uavhengig institutt. Det er tilnærmet 50/50 av brødre og søstre blant de spurte, og det er en gjennomsnittlig medlemsperiode på 2,8 år.

Årsaken til at de spurte har meldt seg ut av logen er meget sammensatt, og jeg vil nedenfor komme inn på en del av hovedgrunnene.

I hele 2003 var det en total avgang i vår orden på 698 medlemmer hvorav 330 var døde mens 368 meldte seg ut etter eget ønske. Av disse svarte ca 200 på det utsendte spørreskjema. Frem til november 2004 var tilsvarende tall 431 medlemmer og 236 døde samt 195 utmeldte. Av disse har 140 besvart skjemaet. Følgelig kan man fastslå at med så stor svarprosent gir undersøkelsen et seriøst grunnlag til å trekke konklusjoner for fremtidige handlinger. La meg for ordens skyld legge til at vi pr. november i fjor var totalt 22 729 medlemmer, så avgang etter eget ønske er uansett ikke faretruende stor, men svarene gir grunn til refleksjoner hos det enkelte medlem, de respektive loger samt

Storlogen. La meg også innskyte at i forbindelse med disse besvarelsene var det lovet full diskresjon og konfidensialitet.

Hovedårsakene til utmeldelse er som følger:

Forhold internt i logen	37 %
Familieforhold	13 %
Jobbrelatert	18 %
Klikkdannelser	14 %
Annet	19 %.

Av mer konkrete spørsmål i undersøkelsen kan følgende nevnes:

På spørsmål om Overmester hadde tatt kontakt med den som søkte om utmeldelse svarte 41 % ja og 59 % nei. På dette området er det heldigvis en økning i det prosentvise antall ja-svar fra 2003 til 2004, så her har nok informasjon fra tidligere undersøkelser hjulpet. Og mange skrev som en utfyllende kommentar at de synes det var

meget positivt at Overmester hadde tatt kontakt, selv om det ikke førte til tilbakekallelse av utmeldelsen.

Dessverre så var resultatet for faddere ikke særlig gunstig. Her opplyste hele 62 % at fadderen ikke tok kontakt ved utmeldelsen, og det er nærliggende å trekke den konklusjon at fadderen her ikke har fulgt opp sine plikter. Ved siden av Overmester er det selvsagt fadderen som bør gjennomføre samtaler med den som ønsker utmeldelse, med sikte på å få avklart misforståelser eller om det forligger spesielle grunner for at man ikke finner seg til rette i en loge.

Hele 82 % av de spurte bekreftet at de fikk riktig informasjon før man ble opptatt i logen, men det ble påpekt at det kunne vært informert mer om hvilke arbeidsoppgaver man ble pålagt som ny bror internt i logen. Det ble ikke gitt nærmere opplysninger om hva mer informasjonen burde dekke, men det kan være nærliggende å tenke seg at det referer seg til arbeidet i privatnevnden.

På spørsmålet om hvordan man synes at brødrene/søstrene tok i mot den nyinnvidde, var hele 88 % fornøyd. Det ble påpekt at enkelte følte et klikkvesen som virket ekskluderende, men de fleste ble

meget godt mottatt og fant seg fort til rette.

Når det gjelder det rituelle og ritualene så ble dette godt mottatt av 83 %. Enkelte yngre mente dog at språket og ritualene ble for gammeldags. På spørsmål om hva de synes om tiden etter siste gradpassering, spesielt etter 3. grad, så ble dette besvart av 70 % at det fortsatt var en positiv og interessant periode. Av de 30 % som ikke var fornøyd med ettertiden, ble det bl. a. påpekt det var lite utfordringer etter mottatt 3. grad, man mistrives på ettermøtene samt at det var vanskelig å komme inn på brødrene på grunn av klikkvesen. Dette er selvsagt momenter som man bør vektlegge og ta hensyn til i alle loger, selv om de kommer fra et mindretall.

Perioden i privatnevnden ble av 94 % betegnet som positiv, og de aller fleste trivdes med oppgaven selv om det noen ganger kunne bli vel mye jobbing. Den eventuelle kritikk som kunne fremkomme fra enkelte ble av de utmeldte oppfattet som flisespikkeri om bagateller. Når det for øvrig gjaldt ettermøtene så svarte 58 % at de var fornøyd, mens de resterende 42 % hevdet at det var for lite engasjement og at man savnet foredrag eller forberedte innlegg. Det kunne også bli for dyrt

med varm mat m.m., selv om man i utgangspunktet sto fritt til å delta.

På spørsmålet om den utmeldte synes at brødrene/søstrene levde opp til den etikk som ligger i vårt verdigrunnlag, svarte 65 % ja på dette. Av de som svarte nei, fremkom det følgende synspunkter: man levde opp til dette bare under logens tak, mange var bra mens andre manglet etikk både i oppførsel og kameratskap, det var lite omtanke og man manglet romslighet. På disse områder må det skje holdningsendringer, da slike argumenter ikke bør bli utmeldingsgrunn med særlig effekt.

Det ble også reist spørsmål om den utmeldte hadde hatt spesifikke negative hendelser i logen. Her svarte faktisk 74 % bekreftende, og som eksempler ble nevnt: manglende respekt for lovene, satt alene på ettermøtene uten at noen brydde seg om det, upassende oppførsel av embetsmenn, baktaling samt svik og falskhet.

I spørreskjemaet var det også anledning til å gi noen generell kommentarer, og her fremkom følgende tankevekkende eksempler

”Følte meg ensom. Logen var bra når fadder var tilstede, når ikke

han var der følte jeg meg utstøtt på grunn av klikkvesen. Hadde nok for store forventninger til Ordenen.”

”Kan ikke godta at andre religioner aksepteres.”

”De fleste trives godt, men OF gir ikke nok til å prioritere dette foran andre aktiviteter. Synes det legges for mye vekt på de yngste i logen.”

”Var for gammel når jeg ble opptatt – 40 til 45 år er ideelt. Stort sett koselig men enkelte medlemmer skuffer meg.”

”Lærte tross alt en del, fikk mye åndelig føde i logesalen.”

”Har vært mye borte og savner puffet i ryggen for å komme i gang igjen.”

Avslutningsvis vil jeg sitere Stor Sires kommentarer til avgangsundersøkelsen: ”Vi må være inneforstått med at jo større medlemsmassen blir jo flere utmeldelser vil komme. Vi må nok i fremtiden forvente en viss avskalling, men selvfølgelig må vi fortsette å finne de rette potensielle medlemmene. Det er fortsatt mange der ute! ”

AE

Vår tilmålte tid

I antikken mente en at mennesket ved stillhet i sjelen kunne fornemme en åndelig virkelighet. Mange av oss mennesker i dag lytter ikke til stillheten. Vi lytter til lyder, uopphørlige og gjennomtrengende lyder, som det ikke blir andaktsstemning av, men opplevelse av kjedsomhet og frustrerende tomhet som fylles med dette: Å slå tiden i hjel med trivialiteter.

Å skape stillhet i vårt indre er i seg selv en prestasjon. I vårt daglige liv er vi bundet og hemmet på mange forskjellige måter. Vi er ofre for forskjellige illusjoner og fantasier, slaver av komplekser vi ikke kjenner, og vi kastes hit og dit av ytre forhold.

Det er forståelig at mange forspiller sitt liv, eller innskrenker det, eller får et trist liv med sykdom på sjel og legeme, motløshet, sorg og fortvilelse. Det er også forståelig at mange mennesker, i blind lidenskapelig trang til frihet og tilfredsstillelse, søker å stilne sin indre smerte ved å kaste seg hodekulls inn i et liv fylt av stormfulle følelser og hensynsløse eventyr.

Vi brødre i Odd Fellow Ordenen har vår formålsparagraf, der frivillig oppofrelse, etter beste evne, bevisst og uten forbehold, viser et vitnesbyrd om en personlighet av fineste og høyeste type. I vårt fellesskap, loge eller leir, er vi alle hverandres lærere. Mennesker rundt oss som gjør oss

bedrøvet, glade eller lykkelige, er våre lærere, der målet i vår streben er å finne lyset. Dette mystiske lyset som mennesket kaller en sjel, er et lys som kan værere en talemåte, men bak skjuler virkeligheten seg.

Et menneske som ikke tror på åndelig goder og nytten av sjelelige anstrengelser, svikter ikke bare sin egen tid, men svikter også seg selv ved å introdusere sin livsutfoldelse.

Men hva er så ånd? Ånd er usynlig for menneskenes øyne og vitner om en kraft i bevegelse. Det er en evne til å komme i kontakt med hele verden, alt som er og eksisterer. Men vi kan ikke finne vår verden uten først å finne oss selv, uten å arbeide på oss selv som vi lærer i vår Orden. Åpne sanser og ideell begeistring kan bane vei for åndelige goder. Alle tider, som har vært preget av tro, *troen på det høyeste vesen*, uansett i hvilken form denne tro enn tok, har vært sjelsoppløftende for menneskene.

Sakset fra "For almuen"

En verdig 40 års veteran.

Stor Sire Harald Thon overrekker blomster fra storlogen.

Tirsdag 18.januar hadde logen stort fremmøte av gjester og brødre i forbindelse med markeringen av Arnfin Evjen's 40 årige medlemskap av vår loge.

Blant de mange gjester var Stor Sire Harald Thoen, Eks Stor Sire Oddvar Granlund og DSS Per Bredo Østby.

Under stor høytidelighet tildelte Stor Sire Harald Thoen, jubilarnten et synlig bevis på et 40 årig innholdsrikt logeliv, noe hans refererte vita vitnet om.

Ved brodermåltidet var det taler av Stor Sire, flere av logens brødre og ikke å forglemme, jubilarnten selv. Arnfin er og har vært et aktivt

medlem av vår loge, hvilket de mange taler bar preg av. Mange superlativer måtte han høre - alt velfortjent. Måltidet ble avsluttet med at Eks Stor Sire Oddvar Granlund takket for maten.

TW-Nytt

ÅRETS NYTTÅRSBALL

Årets nyttårsball ble avholdt lørdag 15.januar og sammen med brødre fra Loge nr. 12 St. Hallvard var det påmeldt 65 brødre og ledsagere. 56 kom denne lørdagskvelden!

OM og hans kollegium hadde denne gangen valgt en annen festloge enn den vi alle kjenner fra tidligere. Etter undertegnede oppfatning var dette ritualet på en festloge ikke noe mindre høytidelig enn det vi er vant til. Fire av våre brødre hadde hver sin monolog, som de fremførte ved alteret på en aldeles utmerket måte.

Takk for fin innsats!

Før vi gikk til bords ble vi alle servert, av søstre fra loge Irene, et glass vin.

Denne gangen hadde begge logene gått sammen og «hyret inn» et 2 manns orkester som spilte både ved bordet, og senere til dans.

Et flott bord (dekket av søstrene fra loge Irene), god mat og godt drikke

gjorde at stemningen var høy ved bordet. Tradisjonen tro ble det skålt for H.M. Kong Harald V. Polonese innledet dansen og vi registrerte at dansegulvet i perioder var godt besøkt.

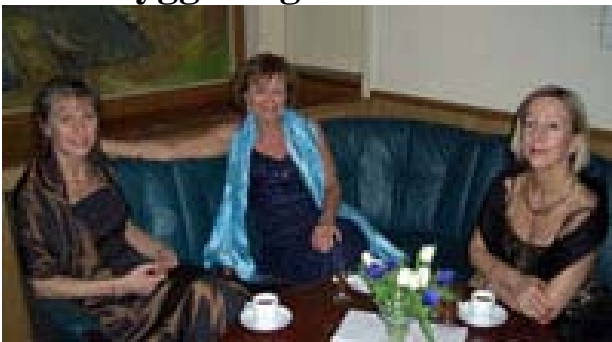

OM Dag Thorkildsen hold kveldens hovedtale

Men, hvorfor så vi deg ikke denne kvelden? Passet det ikke - syntes du at prisen var i høyeste laget, med vin til maten, en drink i baren og drosje hjem- eller hadde du ikke lyst.

**Vår Stor Vakt og hans Bente
hygget seg ved bordet**

**Våre gjester så ut til å hygge seg
Uansett grunn, vi savnet deg!**

Kanskje vi burde arrangere nyttårsball hvert annet år! Festkomiteen med UM i spissen nedlegger et stort arbeid for å få dette arrangementet i stand og da

bør vi ha bedre oppslutning, når vi er 2 loger om dette arr.

Praten gikk også lett ved kaffen

De som deltok på årets nyttårsball hygget seg i hvert fall.

**Karl Erik Bastiansen og hans
Gunn Mari så ut til å hygge seg**

KB

”En pioner i Oljebransjen?”

Br. Steinar Lyngroth er en av mange positive brødre i vår loge. Vi har ofte sett han som et aktivt medlem av logens Privatnevnd - men hvem er egentlig Steinar Lyngroth?

TW-NYTT har hatt en prat med ham for å finne ut av nettopp dette. Det er alltid interessant å bli bedre kjent med brødre av vår loge.

TW-NYTT: Steinar, vi har hørt at du har tilbrakt noen år i utlandet og ryktene vet å fortelle at dette var i Afrika. Hvor var du og hva gjorde du der?

SL: Jeg er utdannet som ingeniør ved Rogaland Distriktshøyskole i Stavanger og gikk ut i begynnelsen av 70 årene i kull nr. 2 ved denne skolen. Oljealderen hadde så vidt startet i Norge og ved NTH i Trondheim hadde de ennå ikke kommet i gang med noen egen linje for oljebransjen.. Etter å ha vært i Statoil noen år og 2 år i Superior Oil i Texas, begynte jeg i Saga Petroleum i 1984. Saga hadde fått et oppdrag med å hjelpe Benin med å utvinne olje utenfor kysten sin. Jeg ble derfor engasjert av Saga for en 2 års periode, som leder for et internasjonalt team.

TW-NYTT: Men Benin Steinar, hvor ligger landet egentlig og hva slags styreform har de?

SL: Benin ligger på Vest-Afrikas kyst omtrent der hvor kystlinjen går innover, ikke langt fra Ekvator, mellom Togo og Nigeria. På 1700 tallet var landet et sentrum for slavehandel. Derav navnet Slavekysten.

Landet var et diktatur med en såkalt afrikansk kommunistisk styreform. Presidenten og hans stamme bestemte det meste og innbyggerne hadde ikke så mye de skulle ha sagt, men folk hadde det fritt og var positive og hyggelige. Benin var i tidligere tider en fransk koloni, slik at fransk var språket, men arbeidsspråket var engelsk.

TW-NYTT: Du har jo en bakgrunn som reservoaringeniør, kan du ikke fortelle hva det er for noe?

SL: Kort fortalt går dette ut på å utvikle teknikker for å få mest mulig olje ut av en oljebrønn. Dette har det jo i de senere år blitt fokusert mye på, idet en i tidligere tider ikke hadde teknikker som

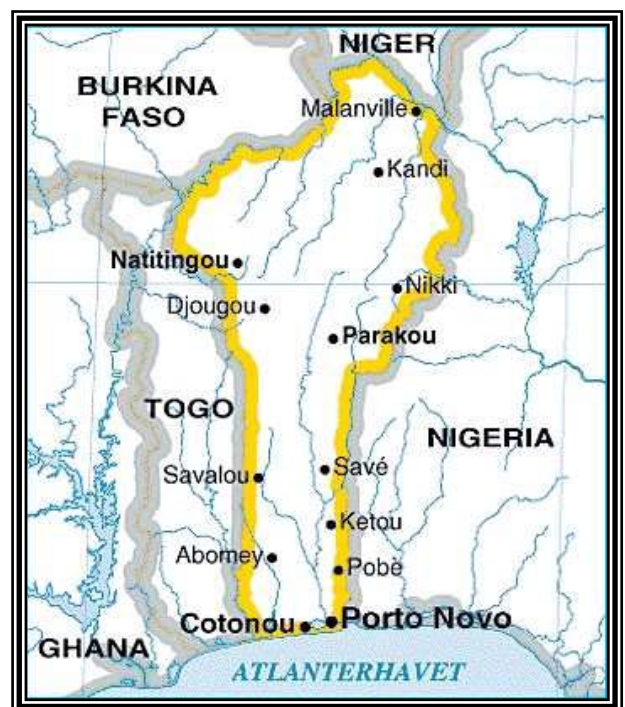
gjorde at en kunne få ut all olje som var i en brønn. Man fikk kanskje ut 30-40%, så ble hullene plugget og forlatt. Med ny teknologi kan en etter hvert også få ut ytterligere 20-30% og med høye oljepriser utgjør dette mye penger. Vår oppgave i Benin var, i tillegg til å få opp og ut oljen, også å lære opp de lokale arbeiderne. Oljeinstallasjonene ble bygget i Norge og fraktet ned, for så å bli montert på stedet. Saga hadde ingen eierinteresser i feltene, vi var kun engasjert for å utføre boring, få opp oljen og skipe den ut. Inntektene gikk til Benin. Boringen skjedde utenfor kysten men på ikke mer en 30 meters dyp.

Mitt engasjement gikk ikke over hele 2 års perioden, En dag fikk vi beskjed om at Sagas engasjement var over. Myndighetene hadde i all hemmelighet inngått en avtale med andre som skulle overta vårt arbeide. I følge ryktene, var italienere observert på flyplassen med koffertene fulle av penger, så man kan jo bare gjette!

Noe av sysselsettingen av de lokale bestod i at vi europeere måtte ansette lokale folk som bl. annet kokke, vakter etc., så jeg fikk frisket opp skolefransken litt.

I min tid i Benin var det en egen norsk skole for barn av ansatte og totalt med stort og smått var vi 40 nordmenn. Arbeidet tok det meste

av tiden, men vi hadde så lange lunchpause at vi ofte dro på stranden. Den mest utbredte religionen var katolsk, men presidenten fra nord i landet var muslim, og dermed var landet muslimsk. Likevel var det bra og billig tilgang til alkohol, kanskje litt for billig for enkelte!

TW-NYTT: Hva gjorde dere i fritiden da?

SL: Det var naturligvis en del omgang oss nordmenn i mellom, både i hjemmene og på afrikanske utesteder. Vi kunne også reise til nabolandet Togo for å handle, for i Benin var det ikke så mye å kjøpe. Klær var det ikke å få kjøpt, kun stoffer, men det var det mye av, slik at skredderyrket var veldig utbredt. Det som var til salgs var på markeder, i boder og i tillegg gikk

kvinnene rundt med butikken i et vaskevannsfat, som de bar på hodet.

Til Togo var det 3-4 timers kjøretur i tillegg til 2 timer på grensestasjonen. Vanskeligheten var at vi ved grensen måtte eksportere bilen vår ved innreisen og importere den ved tilbakekomst til Benin, slikt tar tid i tillegg til et stort skjemavelde og masse med stempler.

Som jeg nevnte var Benin en diktaturstat, men likevel et fritt land for oss utlendinger. Her som i andre Afrikanske land var det flere opprør, med litt skyting innimellom, men disse ble alltid slått raskt ned. Det var forholdsvis liten kriminalitet, men vi europeere måtte betale for beskyttelse av blant annet bilen når den stod parkert, hvis ikke kunne vi risikere at dekkene var flate eller at hjulene var borte når vi kom tilbake. Fengslene var primitive og her var det ingen som ble servert "vann og brød". Skulle du overleve måtte familien komme hver dag med mat til den enkelte fange. Fengselsmyndighetene var helt klare på at dette ikke var noe hotell. (Kanskje noe til ettertanke hos oss?)

TW-NYTT: Var oljen den eneste inntektskilden for Benin?

SL: Nei, Benin var utskipningshavn for svovel fra nabolandet Niger. I havneområder lå det stor hauger med svovel, klare til utskipning. Problemet med dette var at bilene rustet raskt i stykker på grunn av svovelstøvet fra haveområdet.

Benin hadde en dårlig infrastruktur, men et godt klima. Det var 2 regntider i året, slik at jordbruket hadde gode vekstforhold. I tillegg hadde de også en stor kokosproduksjon. Industri var det lite av, men kineserne hadde bygget en fyrstikkfabrikk i landet. Utover dette hadde det norske selskapet Norcem en sementfabrikk i Benin, slik at olje og sement utgjorde hovedinntektene.

TW-NYTT: Er Benin fortsatt en oljeprodusent?

SL: Så vidt jeg vet er det feltet Saga hadde ansvaret for tomt, og om hvorvidt de har funnet noe mer olje i havet vet jeg ikke. I dag er det oljevirkosomhet utenfor kysten i hele Vest-Afrika, men størst aktivitet utenfor Angola.

TW-NYTT: Hva jobbet du med når du kom tilbake til Norge da?

SL: Jeg var ansatt i Saga helt frem til selskapet ble kjøpt opp av Norsk Hydro i 1999, og i 2000 ble jeg ansatt i et konsulentfirma i oljebransjen. Vi har oppdrag

bl. annet fra Statoil, Oljedirektoratet og Sintef i Trondheim.

TW_NYTT: Takk for en hyggelig prat Steinar.

KB

Noen opplysninger om dagens Benin sakset fra Caplex:

Benin, République du Bénin

Styreform: Republikk

Flateinnhold: 112 600 km²

Hovedstad: Porto-Novo

Folketall: ca. 7,0 mill. innb. (2003)

Folketetthet: 62,5 pr. km²

Middellevealder: 51,8 år

Spedbarnsdødelighet: 88,8 pr. 1000

Religion: Trad. religioner 70%, kristendom 15%, islam 15%

Språk: Fransk (off.), fon, yoruba, stammespråk

Mynt: CFA-franc

BNP pr. innb.: \$ 1100 (2002)

Eksportartikler: Bomull, palmeolje

Bilkjennetegn: DY

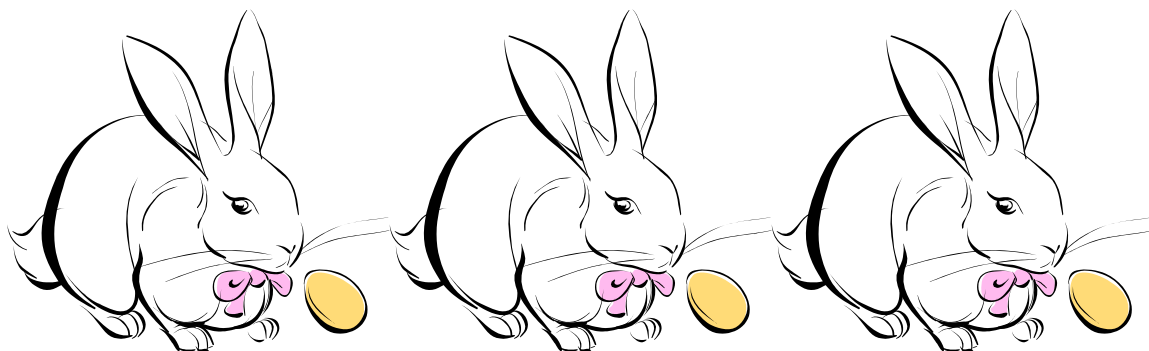
Nasjonaldag: 1. august

Benin het til 1975 *Dahomey*, ligger i V-Afrika, mellom Togo og Nigeria. Innenfor lagunekysten ligger det en bred, sumpig lavlandssone. I det indre hever det slake platået seg opp mot ca. 400 m. Fuktig ekvatorialt tropeklime i S, tørrere klima med savannevegetasjon i N. Folket lever av jordbruk, og levestandarden er lav. Det dyrkes mais, maniok, hirse og ris. Noe bomull og palmeolje eksporteres. Landet er avhengig av økonomisk hjelp fra utlandet. Et oljefelt utenfor kysten gir muligheter for framtiden.

Historie. Landet var på 1700-tallet et sentrum for slavehandelen (Slavekysten). Fransk koloni i 1894 etter harde kamper mot innfødte styrker. Under navnet Dahomey ble kolonien en del av Fransk Vest-Afrika i 1904. Indre selvstyre i 1956, selvstendig republikk i 1960. Etter en rekke militærkupp i 1960-årene tok oberst Mathieu Kérékou makten i 1972. Han proklamerte i 1974 at landet skulle styres etter en "vitenskapelig sosialisme", og i 1975 fikk Dahomey navnet

Folkerepublikken Benin. I 1990 ble diktaturet avviklet, og Nicéphore Soglo, en tidligere ansatt i Verdensbanken, ble valgt til president i 1991. Hans reformer førte imidlertid ikke fram, og Kérékou ble igjen valgt til president i 1996, gjenvalgt 2001. Presidenten er samtidig regjeringssjef.

Gjesteskribenten denne gang er br. Egil Nord fra Loge nr. 139 Kong Haakon. I sin innledning kommenterer han at redaktøren har gitt ham en vanskelig oppgave - å skrive om kjærligheten. Alle innlegg i TW-NYTT står som alle vet for artikkelforfatterens egen regning, men vi legger ikke skjul på at vi her har lagt noen føringer for forfatteren, ikke om innholdet, men om valg av ord og uttrykk, slik at leseren får fullt utbytte av innlegget.

Resultatet syntes vi har blitt bra.

”.....Men størst blant dem....”

Denne gangen har br. red. Knut Borgen gitt meg den vanskeligste oppgaven en skribent kan gi seg i kast med! Det finnes ikke et tema som er beskrevet oftere enn kjærligheten. Tenk på litteraturen, musikken, film og tidsskrifter.

Kjærlighetens grunnsetninger ble proklamert på berget. Det ble sagt: ”Elsk deres fiender!” Ca 20 år senere satt Paulus i Damaskus og

skrev det velkjente brevet til sine venner i Korint – ”Kjærlighetens vei”.

Vi spør oss selv; Hvorfor skal vi nok en gang skrive om verdens mest omtalte tema? Svaret er enkelt; Kjærligheten er den grunnleggende kilde for menneskers positive sameksistens. Derfor kan vi aldri tale om kjærligheten for ofte! Dessuten – vi som er medlemmer av Odd Fellow Ordenen har bevitnet for hverandre at vi vil bygge på kjærligheten som det bærende element i verden. Bare en liten påminnelse

- 1) Hver gang vi møtes i logesalen proklameres Mesterens grunnsetning som kort og presist forklarer hva vi alle må gjøre for å kunne utøve den ekte broderkjærligheten.
- 2) Vi sier til omverden at som Odd Fellow brødre bygger vi på kjærligheten som den grunnleggende kilde for broderskapets vennskapelige ånd.
- 3) Ved avslutningen av hver samling rekker vi hverandre hånden under bønn og lover kjærlighetens tro til brodervennskapets utøvelse under sannhetens vokter.

Kanskje er det flere enn meg som føler dårlig samvittighet fra tid til annen?

Vi ble skapt i kjærlighet, men eplet falt fra grenen, slangen våknet og fristelsene oppsto. Men vi fikk

med oss en lærdom til å takle de ulike tiltreknings. Det ble lagt på hver enkelt av oss å søke den rette veien gjennom kjærlighetens grunnsetninger. I Odd Fellow Ordenen har vi valgt veien gjennom et organisert broderskap. Da strammes livremmen i forhold til omverden. Vi har selv satt krav på oss at vi skal søke å være forbilder.

Vi makter ikke å utøve kjærligheten slik Mesteren lærte oss. Likevel tror jeg det er rom for oss alle å nå lengre frem på kjærlighetsstien. Det naturlige burde være å se seg rundt i egne rekker først. For eksempel; Møter vi i logen først og fremst for vår brors skyld? Distinksjoner og visuelle effekter gir klarhet og systematikk, men eplet ligge nære. Alle liker vi å yte, og å prestere. Du verden hvor deilig det er hvis *jeg* får oppmerksomhet om det *jeg* har stått frem med, fremfor en handling der en bror i stillhet skulle kunne legge sin hånd i min som en takk. Jeg tror vi er mer glad for den varme hånden, men dessverre, hånden synes ikke på samme måte som en vellykket handling foran de andre. En logebror sa meg en gang at man må posisjonere seg for å nå oppover i ordenen. Det tar så og så lang tid for å fylle det og det embedet, og deretter kan du o.s.v. Det er en høyst levende tanke i alle

samfunn. Men jeg tror ikke nestekjærligheten utøves best fra toppen. Jeg tror den utvikles mellom to og to brødre eller søstere helt nede på bakken. For av to blir vi mange!

Vår Orden er unik. Jeg kjenner naturligvis ikke til Thomas Wildey's vesen og lære utover de skrifter som er tilgjengelige i vår Orden. Men jeg tror at hvis han hadde vært med på et logemøte hos oss i dag, så hadde han spurt OM som første spørsmål etter logen var lukket: "Hva har du gitt av din kjærlighet i dag til beste for dine brødre?" På samme måte ville han ha spurt en tilfeldig bror sent på ettermøtet: "Hva gjorde du for din bror i dag?" Jeg kan tro han ville ha sagt at våre ritualer er nødvendige for å ha en linje å arbeide etter, men at utførelsen og handlingen ligger på deg som enkeltbror. Kjærlighet er ikke et fellesskap i sitt utgangspunkt. Kjærligheten starter i vårt eget indre sinn. Først når jeg selv yter av kjærlighet kan kjærligheten føles fra min bror, og tilsammen blir vi en enhet der kjærligheten får styre vår vilje, vår

tunge, og derfra sprer den seg i vår omgivelse.

Hvis vi tar oss tid til å se litt dypere inn i vårt eget hjerte, tror jeg vi passerer mange følelser der beklagelsene kommer i flertall fremfor kjærlighetens varme.

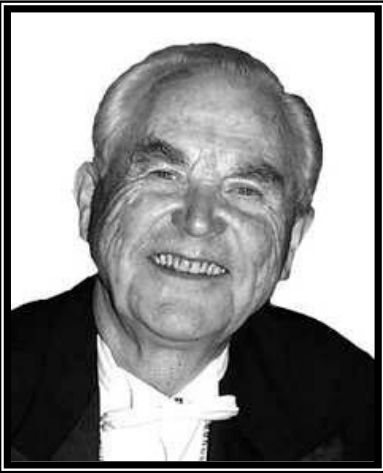
Kanskje er det lettere å bytte ordet kjærlighet med omsorg? Omsorg er mer håndgripelig og omfatter som oftest kjærligheten i sin utførelse. Omsorgsbehovet hos våre medmennesker er like stort som vårt eget! Hvem av oss våger ikke å påstå at vi gjerne hadde sett en bror eller søster ved vår side i gitte situasjoner?

Jeg tror det er viktig å innse at vår gjerning skjer ikke i første rekke inne i logesalen. Det er først når vi kommer utenfor blant våre brødre og søstere at vår lærdom fra logesalen skal gjenspeiles. Deretter skal vi møtes igjen i logesalen for styrket lærdom og inspirasjon.

I Vennskap, Kjærlighet og Sannhet

Egil Nord

EN KONFEKTESKE TIL BESVÆR

Vi hadde lagt byen Linz bak oss, fabrikkformann Karl Olafsen og jeg, og kjørte i bedagelig fart langs Donau i retning Wien. Egentlig skulle vi til Brno i "damals" i Tsjekkoslovakia der vårt firma skulle delta med en liten "stand" på en internasjonal messe.

Men jeg hadde listelig "innkalkulert" i reisen vår et to dagers opphold i Østerrikes hovedstad, og dette som et ledd i en plan om at denne gangen skulle det endelig lykkes meg å få muligheten til å oppleve en operaforestilling i den sagnomsuste Wiener-operaen.

To ganger tidligere hadde jeg besøkt denne byen, men hver gang hadde tiden ikke strukket til for å avlegge operaen en visitt. Men denne gangen skulle det lykkes, og jeg hadde gjort grundig forarbeide. I noen år hadde jeg på Blommenholm hatt komponisten og musikeren Gunnar Sønstevold til nabo, til han så fant ut en dag (han var da i slutten av førtiårene) at for virkelig å komme videre i komponistfaget, måtte han ut i den store verden.

"Det får bli nå eller aldri" som han sa, og dermed tok han med seg hele sin familie, konen Mai og barna Elisabeth og Knut og dro til Wien, der de ble værende i samfulle seks år.

Jeg tenkte som så, at hvis jeg sendte noen ord til Gunnar med bønn om hjelp til å skaffe meg et

par billetter til Wieneroperaen den og den dag, så ville han nok, snill som han var, sikkert hjelpe meg med det. Derfor ringte jeg til Tono for få hans adresse i Wien. Men de kunne opplyse at Sønstevold med familie for tiden var på ferie i Norge. De visste ikke hvor, men han var på telefonen fra tid til annen, og tilbød seg å formidle til ham min bønn om hjelp til billetter så snart han tok kontakt.

Og nå utviklet tingene seg med hurtigtogs fart. Etter noen dager kontaktet Tono meg på telefonen, og kunne opplyse at Sønstevold hadde ringt. Han var blitt satt inn i situasjonen, og hadde lovet å gjøre det han kunne. Øyensynlig hadde han sporenstreks ringt til sin forbindelse i Wien, fått sikret meg de ønskede billetter, og omgående rapportert dette tilbake til Tono,

som altså kunne overbringe meg det lykkelige budskap om at billettene var i orden, og lå til avhenting i operaen på mitt navn.

Så det var altså i den trygge forvissning om at morgendagens forestilling var i ”boks”, at vi ankom Wien og innlosjerte oss på vårt hotell, som forresten i pakt med den forestående musikalske begivenhet bar det meget passende

navn ”Hotell Mozart”.

Jeg ville gjerne ha unnagjort avhenting av billettene så tidlig som mulig, og neste dag, straks etter frokost, satte vi kursen mot operabygningen. På veien fikk Olafsen den gode idé å kjøpe en

passe stor konfekteske som vi kunne gi til den som hadde fått i oppdrag å overlevere oss billettene.

Klokken var blitt rundt 10.30 da vi sto foran det imponerende byggverk som huser Wieneroperaen. Billettene kunne avhentes på ”kontoret” hadde Tono i sin tid opplyst. Vi så oss en smule hjelpeløst omkring i den store inngangshallen uten å kunne se noe som lignet inngang til kontorlokaler, inntil en behjertet sjel kom oss til unnsetning, og forklarte at administrasjonskontorene lå i nordre fløy, altså opp trappen til venstre. Vi fulgte anvisningen, gikk opp en noe mer beskjeden trapp enn den gedigne, svungne hovedtrappen, og befant oss så i en lang korridor. For videre veiledning banket vi for sikkerhets skyld på første og beste dør og gikk inn.

”Mitt navn er Oddvar Follestad ”sa jeg til den søte unge damen som sto bak en skranke, ”og jeg

skulle hente to billetter som skulle være lagt av i mitt navn.”

”Ah, Herr Follestad” sa den skjønne ” Sie sind erwartet”.

Ja vel tenkte jeg, dette lød lovende, og følte nesten at jeg alt hadde billettene i hånden.

Men nei, det var ikke hun som var betrodd overrekkelsen.

”Bitte folgen Sie mir ” sa hun, forlot sin skranke, ledet veien ut av kontoret og et stykke videre bortover korridoren, stanset så ved en dør med et imponerende skilt på og åpnet den før jeg fikk registrert hva som sto på skiltet.

En ung mann som satt ved et skrivebord så en smule misfornøyd på oss over å bli avbrutt i sine gjøremål, men hans humør og kroppssprog gjennomgikk en øyeblikkelig og total forvandling da vår unge venninne triumferende proklamerte; ”Herr Follestad er kommet” Han nærmest sprang meg i møte, trykket min hånd og sa: ”Ah, Herr Follestad, Sie sind erwartet”.

(Jeg har her med vilje anvendt ”erwarten” uten oversettelse, fordi selve klangen av dette tyske verbet på en underlig måte knyttet seg uløselig til denne noe spesielle episode i mitt liv.)

Men, i all verden, hva var nå dette for merkelig ordbruk og underlig mottagelse.

Det var jo nesten som om de hilste Profetens gjenkomst!

Men, la gå, bare jeg fikk billettene kunne de si hva som helst for meg. For å bringe det hele ned på et mindre eksaltert plan sa jeg: ”Ja, det var altså disse billettene, og tør jeg spørre hvor meget jeg skylder?”.

Den unge mannen slo avvæpnende ut med hendene: ”Nei, de koster ingen ting. Bare hyggelig å være til tjeneste. Men billettene har ikke jeg. Dem vil operasjefen selv gjerne overrekke Dem.”

Hvorpå han stilet mot en gedigen eketres fløydør, åpnet den og forkynte ”Herr operasjef, herr Follestad er ankommet!”. Og mot oss kom selveste sjefen med utstrakt hånd og et hjertelig smil, og en tanke for gjennom hodet mitt: Hva i all verden for fantastiske historier hadde Gunnar spunnet omkring min ringe person at jeg skulle bli denne fyrstelige mottagelsen til del? Det eneste som manglet var jo den røde løperen. Og jeg som bare var kommet for å hente 2 billetter!

Men nei, i løpet av den vel halvtime lange ”mottagelsen” hos operasjefen fremkom det intet som tydet på at Gunnar hadde tillagt meg annet enn godt naboskap gjennom flere år.

Operasjefen spurte forresten om jeg i tillegg av å være nabo

også var en komponistkollega av Sønstevold. På det svarte jeg at det var jeg nok ikke. ”Men jeg forstår at De er meget interessert i opera”, prøvde han seg. Det kunne jeg bekrefte, og føyde til at jeg i min ungdom hadde hatt sangtimer hos operasangeren Theodor Andresen.

”Å ja, herr Andresen” sa han ”han var jo en verdenskjent sanger. (Og her blandet han nok sammen Ivar F. Andresen – han på IFA PASTILLESKEN med min Theodor med samme etternavn.) ”Der hadde De nok en utmerket lærer”. Jeg syntes ikke det var noen særlig vits i å oppklare denne lille misforståelse. Samtalen døde for øvrig noe ut etter hvert, og etter en halv times tid, følte jeg at tiden var kommet til å starte opp med utveksling av de vanlige avsluttende høflighetsfraser.

Heldigvis hadde jeg jo alt fått sekretærens ord for at billettene ikke skulle betales, så jeg kunne passelig runde det hele av med at ”dette var da alt for meget”. Operasjefen på sin side ga uttrykk for at det bare ville være en fornøyelse for ham om vi ville være hans gjester i operaen. Vi hadde nå alle reist oss, og mens operasjefen og jeg hadde utvekslet de nevnte komplimenter, hadde jeg med forundring og etter hånden med stigende forskrekkelse lagt merke til at Olafsen tydeligvis

forberedte seg på et eller annet. Han fiklet med den store konfektesken som han jo ennå ikke hadde fått avlevert. Han kremtet, skuttet seg litt, og fra sin opprinnelige posisjon et lite skritt bak meg, avanserte han nå langsomt opp på siden av meg.

I et glimt gikk situasjonen i alle sin forferdelse opp for meg: Han forberedte seg på å avlevere konfektesken til operasjefen. Jeg handlet rent instinktivt. Å gå operasjefen en stakkars eske konfekt som takk for hans store imøtekommenhet ville være tidenes ”faux pas” og måtte for all del forhindres. Et lite skritt frem, litt på skrå, og jeg var på et blunk noen centimeter foran Olafsen, men rett ved ham. Et forsiktig napp i jakken hans ledsaget av en knapt hørbar hvisken fra meg: ”Nei, nei, ikke nå. Passer ikke her” synes å vekke Olafsen fra hans transelignende tilstand og han svarte: ”He?”

Jeg gjentok om mulig enda mer diskret ”Nei ikke nå, vent til senere”. Olafsen så uforstående på meg, men fulgte likevel anmodningen. Under denne for operasjefen sikkert noe selsomme seanse, hadde han mesterlig klart å beholde sitt hjertelige smil. Var det likevel en liten krusning ved høyre nesevinge som lot oss ane at han nok hadde forstått hvilket drama som nyss hadde utspilt seg foran

ham? Jeg på min side, mannen meg opp, utstyrte meg med et smil, forhåpentligvis tilsynelatende like hjertelig som hans, og mens jeg trykket hans hånd, forsøkte jeg på mitt noe ubehjelpelige tysk å tolke vår store takknemlighet. Operasjefen trykket også en nå noe redusert Olafsen i hånden, med ønske til oss begge om en hyggelig aften i operaen.

Sekretæren som hadde vært diskret til stede under hele "audiensen", geleidet oss nå ut av rommet, gjennom sitt eget kontor, ut i korridoren, og anbefalte oss nå å gå videre bortover og ned første trapp til høyre som da ville føre oss rett ut på gateplan. Automatisk, og litt tankeløst fulgte vi hans sikkert gode råd, men forpasset oss dermed siste sjanse til å bli kvitt den besværlige konfektesken til den som var nærmest til å få den, nemlig vår lille venninne som først hadde fremsatt disse etter hånden så berømmelige ord: "Sie sind erwartet."

Olafsen var muggen i flere timer, og jeg måtte for min egen del gå i meg selv. Dette med konfektesken hadde jo vært hans idé, og rettelig betraktet han det derfor som sitt ansvar å få den behørig overlevert. Jeg derimot, hadde på en stakkarslig måte bare vært opptatt av hva som liksom skulle være "Comme il faut", og

kanskje dermed hadde hindret ham i en eller annen gang i fremtiden å kunne fortelle et barnebarn om den gangen han hadde overrakt en konfekteske til selveste operasjefen i Wien, mens hans egen sjef, den stakkars disponenten hadde stått der så tafatt, og ikke visst hva han skulle si. Olafsen var egentlig en praktkar, uten behov, ennsi sans for det ørtynne lag av ferniss som vi noe mer sofistikerte gjerne kaller "pli", og som vi ynder å dekke oss bak for å skjule vårt egentlige jeg. Han var for øvrig ikke særlig langsint, og utpå kvelden bega vi oss til operaen, til fots, iført våre beste reiseklær og vårt beste humør. Inne i den mektige forhallen ble vi etter å ha presentert våre billetter henvist til inngangen for losjer. Ankommet dit, la vi nok merke til at vi hva klesdrakt angikk vel skilte oss noe ut fra det øvrige, meget festklede publikum. (Ikke hadde noen fortalt oss at dette var

en gallaforestilling). En plassanviser iført sjakett tok høyst nådig imot våre billetter med en mine som tydelig fortalte at han

antok at vi var kommet til feil adresse, og at han nok snarest skulle få skicket oss av gårde dit vi rettelig hørte hjemme, nemlig øverst på amfi. Da han så nærmer på billettene fikk ansiktet hans først et forundret uttrykk, den nedlatende mine vek så plassen for et lett syrlig smil, og tydelig noe forvirret, som om han ikke riktig trodde det han hadde sett, tilkalte han en av sine assistenter og ba ham føre oss til losje nr. det og det. Det bar bortover en lang korridor på tepper så dype at det var som å gå i luft. Vår "oppasser" åpnet losjedøren for oss med et lite bukk, og synet som møtte oss ga meg en forklaring på hvorfor operasjefen hadde uttrykt sin glede over å ha oss som hans gjester. For det var temmelig sikkert at dette måtte være hans "private" losje, utstyrt som den var med gedigne skinn lenestoler og et praktfullt barokkbord. Sto det en flaske champagne i sølvkjøleren på dette bordet? Jeg kan ha drømt det, så sikkert er det ikke. Sikkert er det imidlertid at vi ikke hadde behov for noe alkoholholdig fluidum for å bli "beruset" den kvelden. Det sørget Richard Strauss`s herlige opera Rosenkavaleren for i rikt monn. Disse lange, nesten uendelige melodilinjer fulle av "bittersøte", tidvis "beske" harmonier, der han også nærmest overgår sin "læremester" Richard

Wagner i orkestreringskunstens mesterskap.

For å bringe denne min lange beretning ned på et mer jordnært plan, kan jeg avslutningsvis opplyse at konfektesken viste seg god å ha på vår videre ferd mot Brno, så det gamle ordtak: "Aldri gå galt at det ikke er godt for noe", beviste nok en gang sin gyldighet.

PS. Jeg fikk aldri takket Gunnar for hans beredvillige medvirkning til vår store opplevelse i Wien. Da vi kom tilbake til Oslo var han og familien ferdig med ferien her, og dratt tilbake til Wien. Jeg kunne jo fått hans adresse fra Tono, men det ble aldri til at jeg fikk somlet meg til å spørre Tono om den, og nå er han jo dessverre borte.

Gunnar ville sikkert ha ledd godt av konfekteskehistorien. Han var en munter mann.

Dessuten var det jo han som rettelig fortjente esken.

Oddvar Follestad

Ungdomsarbeid – nødvendig for vekst

For en tid tilbake fikk en av våre yngre brødre invitasjon til å delta i stiftelsesmøte i Fredericia, Danmark av en ungdomsforening under Odd Fellow Ordenen. Jeg ble spurt om vår loge hadde mulighet til å bidra med midler til reise og opphold, hvilket jeg måtte si nei til. Vi hadde ikke penger til slike formål i vårt budsjett. Jeg anbefalte vår bror å ta kontakt med Storlogen, da den sikkert hadde satt av midler til utviklingsarbeid og sikkert måtte være interessert i en førstehåndsrapport om tiltaket. Vår bror fikk avslag på søknaden (sikkert av helt akseptable grunner), men valgte likevel å reise, med de kostnader det medførte.

Ungdomsforeningen Fremtiden er ikke noen ny oppfinnelse. Den ble startet allerede i 1911, med formål å skape et nettverk for studenter og andre som måtte reise til København for studier eller arbeid. I dag er det fem slike foreninger i Danmark. De driver i dag som en form for fritidsklubber, med foredrag fra og om arbeidslivet, hyggeaftener, besøk på bedrifter, musikkarrangementer og innslag av humanitært arbeid. Formålet er å aktivisere ungdommen på en positiv måte og gjøre de unge kjent med Ordenens arbeid på ungdommens eget språk. Foreningen rekrutterer unge mennesker fra 18 til 35 år. De er underlagt et "Fellesråd" bestående av patriarker og matriarker og får økonomisk støtte av Ordenen. De har ingen ritualer, men bruker logehuset til sine møter. Logesalen

har de ikke adgang til. Det nærmeste de kommer en loge er at ledelsen i en forening blir innsatt av DSS, OM og CM i en enkel seremoni.

Etter min oppfatning gjøres det altfor lite for å rekruttere ungdom til Ordenen. Når vi ser på snittalderen i Ordenen, er det kanskje ikke så rart. Dersom vi ønsker en ekspansjon er det nødvendig å gå nye veier. Når vi har en organisasjon som har en relativt liten vekst og høy snittalder sier det seg selv at "markedet" etter hvert blir innsnevret. Jeg har vært i diskusjon med eldre brødre om rekruttering av unge mennesker. De hevder med styrke at det krever en viss modenhet av søkerne og at modenheten kommer med alderen. Jeg mener at modenhet er et relativt begrep og at graden av modenhet neppe følger det antall år man har

på baken. Egentlig tror jeg denne modenhetsoppfatningen henger sammen med egen kjærlighet til Ordenen og ritualene og at man, kanskje ubevisst, føler at unge mennesker ikke har de nødvendige holdninger til tradisjoner og historie. For en tid tilbake hadde vi en medlemsundersøkelse i vår loge, med etterfølgende debatt. Det gledelige var at yngre brødre var meget opptatt av å bevare våre ritualer og væremåte og var meget bestemte på at vi måtte forandre minst mulig. Flere sa at grunnen til at de søkte til logen, var ønsket om at viktige verdispørsmål ble satt inn i en ramme fylt av tradisjoner og med lange forbindelseslinjer til vår Ordens nære og fjerne historie og de grunnleggende spørsmål vi alle er opptatt av.

Det er ikke sikkert at den danske løsningen med ungdomsforening er det rette for oss. Det som er sikkert er at det i lengden ikke er nok at vi får oppfordringer fra Storlogen om at det er viktig å rekruttere unge mennesker. Utviklingen går stadig raskere og unge mennesker formes i samme takt. Derfor tror jeg at mange unge søker en motvekt mot

de kjappe, overfladiske og ofte meget grunne holdninger til viktige spørsmål i livet. Logen er en slik motvekt. Vi må imidlertid finne arenaer der vi kan presentere Ordenen uten annen ambisjon enn at vi håper noen unge finner det så interessant at de søker om medlemskap og at logene finner de unge så motiverte og interesserte at de kommer inn. Løsningen kan være ungdomsforeninger, men det kan også være mer uformelle møteplasser.

Jeg håper og tror flere enn brødre i vår loge leser dette utmerkede blad. Utfordringen går imidlertid til våre embedsmenn i Leir og Storloge. Ta opp spørsmålet om ungdomsarbeidet og hvordan vi bør utvide vårt rekrutteringsgrunnlag. For en enkelt loge blir det for tungt å sette i gang arbeidet. Det må gjøres strukturert og på en ordentlig måte og bør omfatte områder av en viss størrelse. Det er ikke lenger nok å oppfordre brødrene til å ta med unge mennesker til våre informasjonsaftener.

Dag Thorkildsen
Overmester

TW-NYTT vil forsøke å få Stor Sires kommentarer til ovennevnte innlegg i neste utgave.

Program for våren 2005

TIRSDAG

03/05/05 19:00 A 0+

LØRDAG

07/05/05

(Galla)

Besøke Loge
nr. 37 Thomas
Wildey, Fredericia

TIRSDAG

24/05/05 19:00 B XX

31/05/05

2. gangs
nominasjon, Valg
Sommeravslutning

Tre bilder fra forrige gang Logen var i Fredericia Mai 2001

Velkomst frokost i Logen

Vennskapsbåndet er rullet ut

Logehuset i Fredericia

Thomas Wildey
Ordenens første organisator og leder
1782 - 1861

«What Can I Do For You»